

stille, at „man i den nuværende situation søger *en samlet løsning på de foreliggende fordelingspolitiske spørgsmål*. Dette vil formentlig betyde, at overenskomstforhandlingerne må udskydes og koordineres med overvejelserne om støtten til landbruget og fastlæggelsen af finanspolitikken. En sådan løsning vil kun kunne tilvejebringes ved en politisk forhandling med arbejdsmarkedets parter.“

Regeringen kunne ganske tilslutte sig det synspunkt, at fastsættelsen af arbejderne løn, af funktionærernes løn, af tjenestemændenes løn, af en ordning for landbruget, af statens udgifter til pensionisterne og til andre formål samt skattelettelsesforslaget måtte overvejes som et samlet hele.

„Regeringen var imidlertid“ — udtalte statsministeren — „af den opfattelse, at man i stedet for at udskyde overenskomstforhandlingerne burde opnå den nødvendige tidsmæssige koordination ved at fremskynde de øvrige forhandlinger, således at man så hurtigt som muligt fik en samlet afklaring af alle spørgsmålene. Denne måde at nå samtidigheden på havde formandskabet intet at erindre imod.“

Ud fra denne vurdering tog regeringen straks efter nytår et initiativ til at *sammenkalde arbejdsmarkedets parter og erhvervenes hovedorganisationers formænd til en drøftelse af situationen*. Denne drøftelse, hvori også formanden for det økonomiske råd, professor Carl Iversen, deltog, fandt sted den 4. januar, og der blev her fra alle sider givet tilslutning til tanken om en sådan samlet løsning. Der blev specielt givet tilsagn om at søge forhandlingerne mellem landbrugets arbejdere og arbejdsgivere — hvor skæringsdagen var den 1. april og ikke den 1. marts som for den største del af overenskomsterne — fremskyndet og om, at landbrugsorganisationerne ville fremskynde deres overvejelser vedrørende landbrugsstøtten.

På et følgende møde den 15. januar, også i statsministeriet, gjorde jeg over for *repræsentanter for de 4 forligspartier* rede for regeringens synspunkt og for forløbet af mødet med arbejdsmarkedets og erhvervenes formænd den 4. januar. Jeg anmodede her repræsentanterne for partierne om at udtale sig om, hvorvidt de kunne give tilslutning til regeringens ønske om at efterkomme henstillingen fra formændene for det økonomiske råd om en samlet løsning på de foreliggende fordelingsmæssige spørgsmål.

Fra alle de fire partier blev der givet *principiel tilslutning til tanken om, at man søgte at nå frem til en samlet løsning*, og det er klart, at partierne samtidig understregede, at de ikke dermed på forhånd havde forpligtet sig til at acceptere en bestemt løsning. Fra oppositionspartierne understregede man, at sagen måtte ligge i regeringens hånd, og når tiden var inde, måtte regeringen fremlægge sine forslag.“

I den følgende tid viste det sig, at *hovedorganisationerne var ude af stand til at finde et forligsgrundlag*, og at det samme var tilfældet med *forligsinstitutionen*. Under henvisning hertil henstillede forligs-